

ԵՐԳ ԳԻՇԵՐՈՒԱՅ

Ընկերոջ՝ Յ. Կոստանդեանին

Նորէն մի կարօտ, անամուն, անհո՛ւն,
Հեշտագին տենդով ճնշում է հոգիս -
Եւ սիրտը որպէս զարմրած թռչուն,
Տէ՛ր կարեկցութեան, դեռ տամբում է ինձ:

Արեւը սիրոյ կտրաւ գիշերում...:
... Մարած են լոյսերն եւ փոզոցների -
Երբ հոգիս մոլար անցեալն էր յիշում՝
Մըշուշ էր ճամբան թաց ու ամայի:

Լոյս փաղափների ախտեղովն արբած,
Բըթացաւ վընիտ ճայումձին աչքերիս -
Մինչեւ ե՞րբ, ո՞վ Տէր, սողալ այսֆան ցած,
Տիզմին մէջ կորաւ զոհարն երագիս:

Ես կ'ուզեմ հիմայ հեռո՛ւ սըլանալ
Մայքերի ցեխոտ, այս անգոյն կեանքից -
Նորոգուած սրտով ծիծաղիլ ու լալ
Եւ խանդով երթալ արեւի կանչին:

1937 Դեկտ. Փայրիզ

Բ. ՊՈՏՈՍԵԱՆ

